

פ ר ק ח מ י ש י

(דף נ"א ב) **במה** בהמה יולאה כו' ז' דברים קחשיב שאסורה ללאת
בהן: א, דבר שהוא משום משאוי אסור מן התורה
משום שביתת בהמתו, ב, דבר שהוא משום שמירה פחותה דמי ג"כ
למשאוי, ג, שמירה יתירה מסקינן ג"כ דאסור, ד, דבר שהוא לנוי אסור,
ה, דבר שהוא משום רפואה אסור דלמא נפיל ואתי לאתויא, ו, מה
שנראה כמאן דאזיל לחינגא, ז, דבר שיש בו השמעת קול.
בזאי נאקה בחוטם כו' לוי שדר כו' למימרא דניגרא דחמרא שערי
השמיענו דין דאס לחינגא לחמור הוי כמו נאקה.

(שם) **במתניתא** תנא ט' ע"ש עד ד' נ"ב אדרבא חסתיים וע"ש
בחומי אדרבא חסתיים וכתב הרי"ף ז"ל במתניתא
תנא אלמא דנטיירותא יתירה אסור ע"ש, והקשה רבינו הגאון ז"ל הכ"מ
איך מוכח מזה דלכאורה משמע דהא דאמר לא למעוטי כו' כ"ז הוא
מדברי שמואל וקדושיה החומי ותיי הוא ז"ל דלכאורה לשון הש"ס
במתניתא תנא אין שייך להכא והול"ל תנא כדרך כל הברייתא אלא ע"כ
דשמואל הביא להוכיח דנטיירותא יתירה היא ומדברי שמואל הוא וכך
הסגנון מחליטין לפני רבי של זו בזו כו' מאי לאו כו' ודמי לא למעוטי
גמל באפסר ולא מוכח מכאן דנטיירותא יתירתא אסור אך במתניתא תנא
כו' מזה ודאי מוכח דנטיירותא יתירתא אסור דדוקא גמל באפסר אבל לא
בחמט דבשלמא על הברייתא דד' בהמות דמי שפיר דאתי למעוטי
נאקה באפסר דוקא הנך ד' יולאים באפסר אבל נאקה לא דאין ככרא
כלל למעוטי מידי אחרינא דהיינו חמט דהא תני מנינא דבהמות משמע
דאתי למעוטי גמל דהוי בהמות אבל במתניתא תני דלא תני מנינא
שפיר מני למימר דממעט דוקא לובדקים יולאים באפסר אבל
לא בחמט.